

Ivan Popovič - Leto plné zázrakov

Toto leto bolo naozaj plné zázrakov.

Volám sa Christán. Všetci ma volajú, že Kristián, ale ja sa naozaj volám Christián. Nevieť, kde naši prišli na to meno, niekedy by som sa naozaj radšej volal hoci Samo Chalupka. S tým Christiánom je len oštara. Rodičia, keď sa im má narodiť decko, sú z toho takí pobláznení, že v poslednej chvíli strelia dieťaťku hocijaké meno, celkom od buka do buka, a človek aby to znášal celý život. V bečke je jedna baba, tá sa volá Izolda. No počuli ste už také meno? Keby sa tak volala nejaká Eskimáčka za polárnym kruhom, tak nič nepoviem. Ale u nás? Inak je to veľmi príma baba. Taká herečka.

Ani neviem, ako som sa do nej zamiloval.

Mám dvanásť rokov, teda začiatkom decembra (12.12.) budem mať dvanásť. V tomto veku sa to stáva dosť často, že sa človek zamiluje. Už niekoľko dní som somroval okolo domu, kde bývala Izolda. Čakal som, kedy vyjde. Ale nevyšla. Prázdniny sa ešte len začínali, takže ešte nič nebolo stratené. Kým sa skončia, dovtedy ju zbalím.

Presne desiateho júla o 10:00 vyšla Izolda z ich domu a ja som išiel okolo, akože len tak. - Čau, - povedal som a hlas mi nejako blbo preskočil, čo sa mi teraz dosť často stáva, keďže mutujem. Hoci práve teraz mi preskakovať nemusel.

- Čau, - povedala Izolda a išla ďalej, akoby nič.

- Čau, Izolda! – teraz sa mi zdalo, že normálne kikiríkam.

- Nevolaj ma Izolda, ty kretén.....

- Ja sa nevolám Kretén, ja som Christán, - povedal som, - asi si si ma s niekým pomýlila.

- Ja viem, Christán. Mňa doma volajú Ica.

Čo som jej mal povedať? Že mňa doma volajú Bubino. To by asi spadla z tej lavičky. To sme už totiž sedeli na lavičke rovno pri ich dome. Bubino mi prischlo dávno, ešte keď som bol celkom malý.

- Idete z tej lavičky?....Idete z tej lavičkýýýý!

Nejaká dôležitá babajaga, vymalovaná ako indiánsky náčelník pred bojom, revala z okna na celé sídlisko. Komu už môže prekážať, že sedíme na operadle a nohy máme položené tam, kde si pánkovia kladú klobúky. Ale tejto Inčuču sme prekážali. A veľmi. Tak sme zostúpili z tej ich pozlátenej a asi diamantmi vykladanej lavičky, špeciálne ja som mimoriadne dlho zostupoval, celú večnosť, aby to videla nielen Inčuču, ale hlavne Ica. A šli sme.

- Mňa volajú Christy, - povedal som.

- Ja viem, - povedala Ica, - videla som ťa na zimáku, keď ste hrali proti Trnave.

- Ty si videla ten gól?

- Videla. Aj počula.

Vždy, keď dám gól, celá hala skanduje, a najmä náš dedko:

- Chris-ty, Bu-bi-no, Chris-ty, Bu-bi-no...

- Aha, povedal som múdre citoslovce, lebo iné múdrejšie mi v tej chvíli nenapadlo.

Ica sa zasa zasmiala a v očiach sa jej zaiskrili také malé iskričky.

- Neboj, Bubino, budem ťa volať Christy, keď chceš.

Tak takto sa to medzi nami začalo!

A trvalo to do sedemnásteho júla do 17:17! Na minútu presne.